

КУЛХУХ И ОЛУЕН

Част 7 от „Мабиногион“

Превод от английски: Саркис Асланян, 1985

chitanka.info

Килид, син на Къледон Уледиг, искаше жена му да бъде от такъв знатен род, какъвто беше неговият, и затова взе за жена Голайдид, дъщерята на Анлауд Уледиг. След като се венчаха и заживяха заедно, народът започна да се моли на бога да ги дари с рожба. Господ чу молитвите на хората и ги сподоби със син. Но още докато носеше детето в утробата си, умът на Голайдид се помрачи и тя избяга от дома си и тръгна да се скита. Когато наближи времето да ражда, разсъдъкът ѝ отново се проясни. Случи се така, че в момента, в който дойде на себе си, кралицата се намираще в кочината, където един свинар държеше свинете си, и тя толкова се изплаши, като видя свинете, че още тук на това място доби рожбата си. Свинарят пое младенеца и го отнесе в кралския замък, където го кръстиха и нарекоха Кулхух, което ще рече „роден сред свине“. Но детето беше от най-благородно потекло — беше първи братовчед на крал Артур. Затова повериха детето на дойка.

След като роди, Голайдид, дъщерята на Анлауд Уледиг, легна болна. Повика при себе си своя съпруг и му рече:

— Знам, че тази болест ще ме отнесе в гроба и ти ще поискаш да си вземеш друга жена. А в наше време съпругите решават кой какво ще получи и голям грях ще сториш, ако лишиш сина си от наследство. Затова те моля да не се жениш, докато не видиш, че на гроба ми не е израснало бяло изтравниче.

Той обеща да изпълни молбата ѝ. А тя извика своя наставник при себе си и му заръча всяка година да почиства гроба ѝ от всичко, което поникне на него. Скоро след това кралицата почина. А кралят всяка сутрин пращаше един придворен да проверява дали на гроба не е пораснало нещо. Но минаха седем години и наставникът забрави обещанието си пред кралицата. Един ден кралят излезе на лов и пътъм мина покрай гробищата — искаше с очите си да види гроба, от който зависеше дали ще си вземе друга жена. И веднага съгледа бялото изтравниче. Тогава кралят свика своите съветници, за да му помогнат да си избере подходяща съпруга. Един от тях рече:

— Знам една жена, която е тъкмо за тебе — съпругата на крал Догед.

Решиха да я доведат и тръгнаха на път. Убиха краля, похитиха земите му, а кралицата и единствената ѝ дъщеря поведоха обратно със себе си.

Един ден тази добра жена излезе да се поразходи из града и стигна до къщата на една стара магьосница, която нямаше ни един зъб в устата си. Кралицата ѝ рече:

— Магьоснице, отговори ми, за бога, на един въпрос: къде са децата на мъжа, който насила ме доведе гука?

— Деца той няма — отвърна тя.

— Горко ми — рече кралицата, — как можах да случя на бездетен мъж!

— Не се вайкай — рече магьосницата. — Съдбата е отредила той да има деца. Ти ще му ги родиш, щом друга не го е дарила с чеда. И няма защо да се тревожиш той вече има един син.

Добрата жена се върна вкъщи развеселена и рече на мъжа си:

— Каква е причината досега да криеш детето си от мене?

— Повече не ще го крия — отвърна кралят.

Проводиха пратеници да повикат момчето и то се върна в кралския замък. Мащехата му рече:

— Време ти е вече да се задомиш, сине. Ето, аз имам една дъщеря, с която би се гордял и най-знатният благородник на света.

— Твърде съм млад още, за да се женя — отвърна момъкът.

Тогавя тя му рече:

— Щом е тъй, проклинам те да не знаеха що е женска ласка, докато не спечелиш сърцето на Олуен, дъщерята на Ъсбададен, властелина на великаните.

Момъкът поруменя и при все че никога не бе виждал тази девойка, целият се изпълни с любов към нея. Баща му го видя и рече:

— Защо си тъй поруменял, момчето ми? Каква мъка те мъчи?

— Моята мащеха ме прокле да не мога да се оженя, докато не направя така, че да взема за жена Олуен, дъщерята на Ъсбададен, властелина на великаните.

— На тебе не ще ти е трудно да спечелиш момата — каза баща му. — Та нали крал Артур ти е първи братовчед. Върви сега при него да ти подстриже косата и вместо подарък го помоли за неговата помощ.

Тръгна момъкът на път, възседнал своя кон — сивогрив жребец, на четири лета, с дълги стройни крака, искрометни копита и със златна юздичка в устата. Седлото, на което седеше, беше от чисто злато. В едната си ръка държеше две островърхи сребърни копия, а в другата,

бойна секира, широка цял лакът и толкова остра, че и вятъра да удареше с нея, и той щеше да пусне кръв; и беше по-бърза и от най-забързаната росна капка, която в ранна юнска утрин се отронва от стръкчето трева и тупва мигом на земята. На кръста си момъкът бе препасал златен меч, до който висеше щит със златна украса и с топка от слонова кост в средата; и бляскав като светкавица в небето беше този щит. Пред коня тичаха две сиви петнисти хрътки с бели гърди, а широките им нашийници от червено злато започваха от ушите и завършваха при плешката. Както тичаха, двете хрътки начесто си сменяха местата и обикаляха игриво около него, като два волни албатроса. Четирите копита на жребеца вдигаха четири облачета прах и те се носеха във въздуха над главата на момъка като четири ластовички, ту пред него, ту зад него. На гърба му се развяваше четириъгълно пурпурно наметало, украсено по четирите края с по една ябълка от червено злато, всяка една от които струваше по сто глави добитък. А златната украса на високите, стигащи до над коленете ботуши, заедно със златните стремена, струваха колкото триста глави добитък. Ни един косъм не мръдваше на главата на ездача — толкова леко и плавно стъпваше жребецът под него, докато го носеше към двора на крал Артур.

Когато пристигна пред вратите на замъка, младежът се провикна:

— Има ли тука вратар?

— Има, има! А ти, дето задаваш такива въпроси, дано дълго не носиш глава на раменете си! Аз сам пазя вратите на Артуровия замък в първия ден на януари, а в останалите дни на годината мои заместници са Хуандау, Гогигур и Лайсгъмин, а също и Пенпингион, който, за да не си мори краката, се премята презглава като търкулнат по земята объл камък и ту краката, ту главата му сочат нагоре.

— Няма ли най-сетне да отвориш?

— Не, няма.

— А защо няма да ми отвориш?

— Месото вече е нарязано, чашите са пълни с вино и на Артуровата трапеза са се събрали доста гости. И ако не си син на пълновластен крал или изкусен майстор, дошъл да ни покажеш какво умееш, не мога да те пусна вътре по това време. Но наблизко има една странноприемница, в която ще намериш и месо за своите хрътки, и зоб за коня си, и топли, подлютени пържоли за себе си, и руйно вино в

изобилие, и прелестни песни за душата — всичко това и ядене и пиене за още петдесет души можеш да получиш в нея. За да се нахранят сладко, там отсядат хора отблизо и далече, а също и всички онези чуждоземци, които не могат да се проявят като изкусни майстори в Артуровия двор. Тъй че там ще прекараш не по-зле, отколкото Артур в своя замък — и жена ще имаш в леглото си, и на прелестни песни ще се наслушаш. А утре сутринта след църковната служба, когато отворят вратите за пристигналите днес гости, ти ще бъдеш първият, който ще влезе в замъка, и ще можеш да си избереш най-личното място на Артуровата трапеза.

Младежът рече:

— Нищо подобно не ще сторя! Ти по-добре отвори вратата. Защото ако не я отвориш, ще направя тъй, че всички да узнаят за позорната постъпка на господаря ти, а и теб самия ще посрамя. А тук, пред тези врати, ще се провикна три пъти, и то тъй гръмогласно, че гласът ми ще се чуе и на върха на Пенгуайд в Корнуол, и в долините на Динсел на север, и в Есгайр Ойрвел в Ирландия. И всички трудни жени в замъка до една ще пометнат, а тези, които не чакат дете, никога вече не ще могат да се сдобият с рожба, тъй като утробите им ще станат безплодни.

— Можеш да крещиш колкото си щещ против реда в двора на крал Артур — отвърна Глеулуид Желязната десница, — но не ще те пусна вътре, преди да отида да питам Артур.

И Глеулуид се отправи към пиршествената зала.

— Вест ли носиш, вратарю? — запита го Артур.

— Да, и то каква! Две трети от живота ми вече преминаха, както и две трети от твоя. Къде ли не съм ходил: бил съм и в Кайр Се и Асе, в Сах и Салах, в Лотор и Фотор. Бил съм и в Голяма Индия, и в Малка Индия. Взех участие и в битката между двамата Ънир, когато докараха дванадесетте зложници от Лъхлин. Бил съм и в Егроп, и в Африка съм ходил, и на остров Корсика, и в Кайр Брътух, и Брътах, и Нертах. Бях с тебе, когато унищожи войската на Глайс, син на Мерин, и когато погуби Черния Мил, син на Дугум; бях с тебе, когато тръгна на изток и превзе Гърция. Бил съм и в Кайр Ойт и Анойт, и в Кайр Невенхир Деветте зъба. Красиви царствени люде сме виждали с тебе безчет, но никога в живота си не съм виждал по-прекрасен момък от този, който сега чака пред вратите на твоя замък.

Артур му рече:

— Щом е тъй, защо стоиш, а не изтичаш да го доведеш? Горко томува, който си затваря очите пред светлината и чака заповед, за да я види! Бързо донесете вино в златен рог и топли подлютени пържоли за него, та да си хапне и пийне до насита. Недостойно е да оставяме вън на дъжда и вятъра такъв момък, какъвто ни го описа.

— Кълна се в десницата на другаря си — рече Кай, — не те съветвам да нарушаваш реда в този двор заради него.

— Не си прав, доблестни Кай! Можем да се наричаме благородни люде само ако тачим законите на гостоприемството. И колкото сме по-щедри към нашите гости, толкова по-голямо ще е и нашето величие, достойнство и слава.

Глеулуид се върна при крепостните врати и пусна момъка вътре. А той, вместо да слезе от коня си пред вратите на замъка, преди да прекрачи прага, както си му е редът, влезе вътре, възседнал своя жребец.

— Привет, всемогъщи кралю на този Остров! — рече Кулхух. — Привет на всички в този дом! Моите поздрави и благопожелания са и за твоите благородници, за свитата ти и за предводителите на войските ти. Нека щастието споходи всеки един от вас. А на теб, кралю, желая още дълги години владичество, за да се множи честта, славата и мощта на страната ти.

— Чул те господ, благородни рицарю! Бъди добре дошъл сред нас. Седни между двамата от моите воители, за да чуеш прелестните песни, и докато си мой гост, ще ти бъдат оказани почести като на кралски син, наследник на знатен трон. И когато започна да раздавам дарове на гости и посетители от далечни страни, ти ще бъдеш първият, когото ще даря.

— Не съм дошъл тука — каза младежът, — за да прося ядене и пиене. Идвам при тебе с една молба. Ако я изпълниш, ще ти се отблагодаря и вечно ще те възхвалявам. Но ако ми откажеш, ще разглася това в четирите краища на света и ще трябва да се простиш със славата си на достоен и благороден мъж.

— Макар и да не те познавам, рицарю — рече Артур, — ще получиш това, което желаеш — ти само го назови. Където и да се намира то, дори ако е отвъд безбрежните морета, и накрай света да е, щом е някъде, където вятър вее, дъжд вали и слънце грее — ще го

имаш! Не искай само моя кораб и наметалото ми, и меча ми Каледвулх, и копието ми Ронгомъниад и щита ми Уънебгуртухер, и кинжала ми Карнуенан, и жена ми Гуенхувар.

— Даваш ли ми честната си дума?

— Кълна се, че ще изпълня желанието ти. Кажи какво искаш.

— Ето какво: първо искам да подстрижеш косата ми.

— На драго сърце ще сторя това — каза Артур и като взе златен гребен и сребърни ножици, подряза и среса косата му.

След това го попита кой е и откъде идва.

— Сърцето ми все повече и повече се изпълва с любов към тебе — рече Артур. — Чувствувам, че ни свързва кръвно родство. Кажи ми как се казваш.

— Ще ти кажа: аз съм Кулхух, син на Килид, син на Къледон Уледиг; майка ми е Голайдид, дъщерята на Анлауд Уледиг.

— Не съм се излъгал — рече Артур. — В такъв случай ти си мой първи братовчед. Кажи ми сега какво искаш и каквото и да си пожелаеш, ще го получиш.

— Закълни се в бога и кралството си.

— Имаш думата ми.

— От тебе искам да ми доведеш за жена Олуен, дъщерята на Ъсбададен, властелина на великаните. И те заклевам в името на всички твои воини да изпълниш волята ми.

— За пръв път чувам за тази девойка, рицарю — каза Артур, — а и за родителите ѝ нищо не зная. Но веднага ще проводя пратеници да я търсят.

Още същата вечер тръгнаха пратениците на път и цяла година бродиха из света. И когато в края на годината се завърнаха, без да са открили ни следа от девойката, Кулхух каза:

— Всеки получи това, което поиска от тебе, само моето желание не изпълни. Отивам си, но знай, че навсякъде ще разправям колко струва честната ти дума.

— Напразно хулиш Артур, рицарю — каза му Кай. — Тръгни сега с мен и моите другари и докато не я намерим или докато не ни кажеш, че няма такава девойка на земята, ние не ще се разделим с тебе.

Като каза това, Кай стана от трапезата. Той притежаваше чудната способност девет дни и девет нощи да издържа под водата, без да си поема дъх; девет дни и девет нощи можеше да изкара и без сън. А

раните, отворени от неговия меч, никой лекар не можеше да изцери. Когато пожелаеше, можеше да извиси ръст и над най-високото дърво в гората. И други чудеса умееше той: и най-проливният дъжд не можеше да намокри това, което носеше в ръка — тъй голяма бе топлината, която излъчваше, че на разстояние една длан пред и зад ръката му всичко оставаше сухо; а когато другарите му зъзнеха от студ в мразовитите зимни дни, с горещия си дъх им разпалваше огън.

Артур повели с тях да тръгне и Бедуир, който винаги с готовност следваше Кай и в най-опасното начинание. Бедуир се славеше с това, че беше най-напетият юнак на целия остров след Артур и Дрих, син на Кибдар, и още с това, че макар и еднорък, на бойното поле сееше смърт по-бързо и от трима воители. Освен това умееше с един удар на своето копие да отбива девет насочени срещу него остриета.

След това Артур се обърна към Къндълиг Водача:

— Тръгни и ти с младия рицар и го придружи в опасния му път — каза му той.

Той беше толкова опитен водач, че и в непознати земи се оправяше така безпогрешно, както и в родната си страна.

Следващият, когото Артур избра да тръгне с тях, беше Гурхир Тълкувателя, защото знаеше всички езици.

След това посочи Гуалхмай, син на Гуиар, защото никога не се завръщаше, преди да е открил онова, което търси. Той беше ненадминат бързоходец и превъзходен ездач. На Артур се паднаше племенник, син на сестра му.

Накрая разпореди към тях да се присъедини и Мену, син на Тайргуайд, защото, ако се случеше да попаднат в някоя дива, враждебна страна, той можеше чрез вълшебства да направи тъй, че да станат невидими за врага, а те самите да го виждат.

Тръгнаха те на път и вървяха, докато стигнаха до едно широко равно поле, сред което се издигаше най-големият замък, който някога бяха виждали. Поеха нататък и цял ден не спряха, но замъкът остана все тъй далечен, както и в началото. Пътуваха и на втория ден, и на третия ден, и с големи мъки успяха да се доближат до него. И когато бяха вече досам замъка, видяха, че на ливадата отпред пасе огромно стадо овце, краят на което не се виждаше. Овчарят беше облечен с кожена шуба и наглеждаше стадото от върха на един хълм. До него лежеше рунтав пес, по-голям и от деветгодишен жребец. Благодарение

на него досега не се бе изгубило дори и малко агънце, камо ли голяма овца. Нищо добро не чакаше смелчагата, дръзнал да мине край него — острите му зъби бяха наранили или погубили не един странник. А от огненосния му дъх всяко сухо дърво или храст в полето ставаше мигом на пепел. Кай рече:

— Гурхир, ти знаеш всички езици, затова върви да поразпиташ онзи човек — може и да знае нещо.

— Навсякъде съм готов да отида, но ако и ти дойдеш с мене: друго не съм обещавал.

— Щом е тъй, да тръгваме!

— Вървете и се не бойте — рече им Мену, син на Тайргуайд. — Ще омагьосам кучето, тъй че нищо лошо не ще ви стори.

Отидоха двамата при овчаря и му рекоха:

— Като те гледаме, никак не ти е зле, овчарю.

— И на вас пожелавам, кога сте най-добре, като мене да сте.

— Ей богу, че какво по-хубаво от това сам да си си господар!

— Е, да, никой не може да ми стори зло, освен собствената ми жена.

— А овцете, които пасеш, и онзи замък чии са?

— Ама вие сте били големи глупаци! Цял свят знае, че това е замъкът на Ъсбададен, властелина на великаните.

— А ти кой си?

— Аз съм Кустенин, син на Мънуиедиг, и заради жена ми Ъсбададен, властелинът на великаните, ми почерни живота. Кажете ми сега вие кои сте.

— На Артур сме пратеници и сме дошли да искаме Олуен от баща й.

— Господ да ви е на помощ, добри хора! За нищо на света не правете това! Досега никой, който е дошъл да я иска, не е излизал жив от този замък.

При тези думи овчарят стана да си ходи. Когато се изправи, Кулхух му подари един златен пръстен. Онзи се опита да си го сложи, но му дойде малък и той го пхна в единия пръст на ръкавицата си. Върна с вкъщи и даде ръкавицата на жена си. Тя измъкна пръстена и рече:

— Откъде се сдоби с този пръстен, мъжо? Не ти се случва често да намираш на пътя такива скъпоценности.

— Отидох да наловя малко риба за вечеря и що да видя: приливът влачи към брега тялото на един удавник. Голям красавец ще да е бил този момък! Та на неговия пръст намерих пръстена.

— Какви ги говориш, мъжо? Морето не оставя пръстени по ръцете на удавниците. Я ела да ми покажеш тялото на този нещастник.

— Жено, този, за когото ти говоря, след малко сам ще дойде тука.

— Кой е той? — попита жената.

— Кулхух, син на Килид, син на Къледон Уледиг; майка му е Голайдид, дъщерята на Анлауд Уледиг. Дошъл е да иска Олуен за жена.

Като чу това, тя първо се зарадва, че ще види своя племенник, сестриния си син, но сетне сърцето ѝ се изпълни с мъка, защото знаеше, че досега никой, който е идвал да иска за жена дъщерята на великана, не е излизал жив от неговия замък.

Не след дълго пратениците пристигнаха пред вратите на дома на овчаря Кустенин. Тя чу шума от техните стъпки и от радост изтича навън да ги посрещне. Като я видя, Кай грабна един пън от купчината дърва и когато тя се приближи и понечи да ги прегърна, пхна дънера в ръцете ѝ. Тя притисна якото дърво до гърдите си и го превърна в тъничка вейчица.

— Ако мене беше стиснала по този начин — рече Кай, — това щеше да бъде последната женска прегръдка в живота ми. Но опазил ме бог от подобна прегръдка!

Влязоха в къщата, за да си отпочинат и нахранят. След малко, когато всички бяха започнали да се хранят, жената отвори една ракла, която се намираще до огнището, и от нея излезе един момък с къдрави златни коси. Гурхир рече:

— Жалко, че толкова хубаво момче трябва да се крие. Но съм убеден, че не по своя вина е принуден да го прави.

— Едничък той ми остана — отвърна жената. — Двадесет и трима сина имах освен него, но Ъсбададен, властелинът на великаните, ги погуби до един. И този го очаква същата участ — надали ще съумея да го опазя.

— Нека дойде с мене — рече ѝ Кай — и докато съм жив, и косъм не ще падне от главата му.

Когато се нахраниха, жената попита:

— Каква работа ви води насам?

— Дошли сме да искаме Олуен за жена на Кулхух.

— Върнете се обратно, за бога, докато никой от замъка не ви е видял!

— Бог ни е свидетел, не ще се върнем, докато не видим момичето. Излиза ли тя някъде, където можем да я зърнем?

— Всяка събота идва тука да си мие косата. И в коритото, в което се къпе, оставя всичките си пръстени. И нито тя, нито слугите ѝ идват после да ги търсят.

— А ще дойде ли тука, ако пратиш сега да я повикат?

— Бог ми свидетел, не ще погубя душата си — не мога да предам някой, който ми има доверие. Но ако ми дадете дума, че нищо лошо не ще ѝ сторите, ще пратя да я повикат.

— Имаш думата ни! — казаха те.

Изпратиха да повикат девойката и тя пристигна, пременена в огненочервена копринена рокля; на шията ѝ висеше огърлица от червено злато, украсена с безценни бисери и рубини. Косите ѝ бяха пожълти от цъфнал зановец, по-бяла от морската пяна беше кожата ѝ, а дланите и пръстите ѝ — по-бели от трилистника, току-що покарал между малките камъчета на бълбукащо изворче. А очите ѝ! — нито очите на веднъж сменилия перушината си ястреб, нито дори очите на трижди сменилия перушината си сокол можеха да се равняват с нейните по хубост. Гърдите ѝ бяха по-бели от гърдите на белия лебед, страните ѝ почервени и от пурпурния напръстник. Всеки, който я видеше, щеше да я обикне. Там, където стъпеше кракът ѝ, поникваха три бели трилистника и затова я наричаха Олуен — Белоцветната диря.

Тя влезе в къщата и седна между Кулхух и стопанина и още щом я зърна, Кулхух разбра коя е и ѝ каза:

— Тебе, красавице, съм обичал цял живот. Тръгни с мене!

— Голям грях ще сторим с тебе, ако те послушам. Баща ми поиска да се закълна, че не ще го напусна без негово съгласие, защото в деня, в който се омъжа, той ще умре. Но чуй какво ще те посъветвам. Върви при баща ми и ме поискай за жена. Той ще ти постави много условия, но ти на всичко се съгласявай, защото само по този начин можеш да ме спечелиш. Но ако му позволиш дори за миг да се усъмни в тебе, никога не ще стана твоя жена и трябва да се радваш, ако излезеш жив от замъка.

— Всичко ще обещаю и всичко ще изпълня — каза той.

Тя се прибра в своите покои. Не след дълго и те станаха и се отправиха след нея към замъка. Убиха деветимата стражи, които пазеха деветте врати, без ни един от тях да успее дори да гъкне; убиха и деветте кучета, без ни едно да изквичи. След това влязоха в залата.

— В името на отца и сина, привет Ъсбададен, властелине на великаните! — поздравиха го те.

— Вие пък откъде се взехте?

— Дошли сме да искаме дъщеря ти Олуен за жена на Кулхух, син на Килид.

— Къде се дянаха онези негодници, слугите ми, разбойниците им ниедни — извика той. — Повдигнете с вилите клепачите ми, та да видя бъдещия си зет.

Изпълниха волята му.

— Елате утре — каза той. — Тогава ще чуете моя отговор.

Когато станаха да си ходят, Ъсбададен, властелинът на великаните, грабна едното от трите отровни копия, които бяха до него, и го метна след тях. Но Бедуир успя да го хване още във въздуха и го метна обратно по него: копието го прониза право в коляното.

— Проклет да бъдеш, зетьо! — извика той. — Ти жалост нямаш ли? Сега ще ми е трудно да изкачвам височините. Сякаш стършел ме ужили — така ме заболя от отровното острие. Проклет да е и ковачът, който го е направил, и наковалнята, на която е изковано — така жестоко ме боли!

Тази нощ отседнаха в дома на Кустенин. На другия ден, пременени в разкошни дрехи, с красиви гребени, втъкнати в косите, те отново се явиха в замъка.

— Ъсбададен, властелине на великаните — казаха му те, — дай ни дъщеря си и в замяна ти и двете ѝ родственици ще получите венчанината и даровете, които ви се полагат. Но знай, че ако ни откажеш, ще те накажем със смърт!

— Четирите ѝ прабаби и четиримата ѝ прадедовци са още живи. Трябва първо да се посъветвам с тях.

— Тъй да бъде — отвърнаха те. — А сега да вървим да обядваме.

Когато станаха да си ходят, той докопа второто копие, което държеше до себе си, и го метна след тях. Но Мену, син на Тайргуайд, го хвана още във въздуха и го метна обратно по него: копието прониза гърдите му и се показа отзад на гърба му.

— Проклет да бъдеш, жестоки зетьо! Сякаш огромна пиявица се е впила в мене — тъй ме боли от това желязно копие! Проклето да е и огнището на ковачницата, в която са го изковали! Сега и гърдите ще ме стягат, когато вървя по нанаторнище, и корем ще ме наболява, а и яденето вече не ще ми се услажда!

Излязоха от залата и отидоха да обядват.

На третия ден отново отидоха в замъка.

— Ъсбададен, властелине на великаните — рекоха му те, — повече не ни замеряй с копието си, че зле ще си изпатиш. Още по-люта рана ще получиш, а можеш и да погинеш.

— Къде са тези мои слуги? Клепачите пак са паднали върху очите ми. Повдигнете ги с вилите, за да огледам бъдещия си зет.

Станаха от местата си и в този момент той вдигна третото отровно копие и го метна след тях. Но Кулхух го хвана още във въздуха и го метна обратно по него: копието го улучи право в окото и се показа отзад на тила му.

— Проклет да бъдеш, жестоки зетьо! Сега до края на живота си ще недовиждам! Когато крача срещу вятъра, очите ми ще се пълнят със сълзи; глава ще ме боли и свят ще ми се вие при пълнолуние. Проклетата да е ковачницата, в която са изковали това копие! Сякаш бясно куче ме ухапа, когато отровното копие ме прободде.

Излязоха от залата и отидоха да обядват.

На другия ден те се върнаха в замъка.

— Не ни замеряй с копието си — рекоха му те, — ако не искаш да стане по-лошо. Сам ще си си виновен за ужасните страдания и мъчителната смърт, които те очакват. Дай ни дъщеря си!

— Къде е онзи, който иска дъщеря ми за жена?

— Аз съм този, който я иска за жена — Кулхух, син на Килид.

— Ела насам, за да те виждам по-добре.

Сложиха един стол в нозете му и Кулхух се изправи срещу него.

— Значи ти искаш дъщеря ми за жена.

— Да, аз.

— Закълни се, че ще получа всичко, което ми се полага.

— Имаш думата ми!

— В такъв случай, когато изпълниш всичките ми заръки, можеш да се ожениш за дъщеря ми.

— Кажу какво трябва да направя.

— Ето какво — каза той. — Виждаш ли онази голяма гора?

— Виждам я.

— Искам да изкорениш дърветата и да ги запалиш, тъй че като изгорят, пепелта да натори земята. След това искам да изореш нивата и да я засееш, и до сутринта, преди да е изсъхнала росата, житото трябва да е узряло, за да приготвим от него ядене и пиене за гостите, които ти и дъщеря ми ще поканите за сватбеното пиршество. И всичко това искам да извършиш само за един ден.

— Лесно ще се справя с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Искам да намериш някой, който да оре и стопанисва тази нива. Но при Амайтон, син на Дон, по-добре не ходи — той по своя воля не ще дойде с тебе, а насила не можеш го накара.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Искам да ми доведеш Гованон, син на Дон, за да наточи всички мечове. По своя воля той не ще свърши никаква работа, освен ако е за някой законен крал, а насила не можеш го накара.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Искам да ми докараш двата вола на Гулулид Уинай и впрегнати в един ярем, да изорат ей онази камениста нива. По своя воля той не ще ти ги даде, а насила не можеш го накара.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Искам да ми докараш, впрегнати в един ярем, белезникавожълтия и петнистия вол.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Искам да докараш двата виторози вола, единият от които се намира отвъд, а другият отсам планината Мънид Банауг в Шотландия, и да ги запрегнеш в един и същи впряг. Това са Нъняу и Пайбяу, които господ превърна на волове заради греховете им.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Виждаш ли онази изорана и прекопана нива?

— Виждам я.

— Преди години, когато за пръв път срещнах майката на това момиче, я засях с девет крини ленено семе, но до ден-днешен нищо не е поникнало. Сега искам да събереш семето зрънце по зрънце и да го засееш в онази новоизорана нива: от този лен ще изтъчем бялото венчално було, което дъщеря ми ще сложи на главата си в деня на сватбата.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Искам да ми донесеш мед, който да бъде девет пъти по-сладък от меда на съвсем млад пчелен рой без търтей и без майка — от него ще приготвим медовина за сватбения пир.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Искам да ми донесеш чашата на Луир, син на Луирион — с нея се пие най-сладко. Няма друга чаша на света, която да е достойна за тази крепка медовина. По своя воля той не ще ти я даде, а насила не можеш го накара.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Искам да ми донесеш коша на Гуиднай Дългоногия. Храната в него никога не свършва — три пъти по девет души могат да се хранят наведнъж от него и всички хора на света могат да се наситят с любимите си гозби. Та от този кош искам да похапна аз в сватбената нощ. Но по своя воля той на никого не ще го даде, а насила не можеш го накара.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Искам да донесеш рога на Гулгауд Гододин и с него да се разлива

медовината по време на пира. По своя воля той не ще ти го даде, а насила не можеш го накара.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Искам в сватбената нощ да ме забавлява арфата на Тайрту. Когато на човек му се доще да я слуша, тя сама засвирва, а когато му омръзне — сама млъква. По своя воля той не ще ти я даде, а насила не можеш го накара.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Искам в сватбената нощ да ми пеят птичките на Рианон — тези, които и мъртвите пробуждат, а живите унасят в сладка дрямка.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Искам да донесеш казана на Диурнах Ирландеца, надзирателя на Одгар, син на ирландския крал Айд. В неговия казан ще стотвим гозбите за сватбените гости.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Редно ще е да си измия главата и да си обръсна брадата. Затова искам да ми донесеш бивния зъб на Ъсгитъруин, Големия глиган — само с него мога да се обръсна. И то ако го изтръгнеш от устата му, докато е жив — иначе не ще ми свърши работа.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. На света има само един човек, който може да изтръгне бивния зъб от устата на глигана — Одгар, син на ирландския крал Айд.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Бивния зъб мога да поверя само в ръцете на Каду от Пръдайн. А той е

господар на три пъти по дванайсет области в Пръдайн и по своя воля не ще напусне кралството си, а насила не можеш го накара.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Брадата ми е тъй остра, че не може да се обръсне, преди да стане по-мека. А за да омекне, трябва да се намаже с кръвта на Черната вещица, дъщеря на Бялата вещица. Бърлогата ѝ се намира в Долината на скръбта сред планините на пъкъла.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Трябва да ми донесеш кръвта на вещицата, докато е още топла — иначе не ще ми послужи. А единствените съдини на света, които могат да съхранят топлината ѝ, са стъклениците на джуджето Гуъдолуин — течността, която сипеш в тях, не ще изстине даже ако речеш да я пренесеш от единия край на света до другия. Но по своя воля той не ще ти ги даде, а насила не можеш да му ги вземеш.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Някои от гостите ще поискат да пият прясно мляко. Но за да има мляко за всички, трябва да донесеш стъклениците на Рънон Острата брада. Знае се, че каквото и да сипеш в тях, никога не вкисва. Но по своя воля той не ще ти ги даде, а насила не можеш му ги вземеш.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Косата ми е толкова твърда, че няма на света друг гребен и ножици, с които да се подстрижа, освен гребена и ножиците, дето се намират между двете уши на глигана Турх Труит, син на Таред Уледиг. Но по своя воля той не ще ти ги даде, а насила не можеш да му ги вземеш.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. За да откриеш и повалиш Турх Труит, трябва първо да се сдобиеш с Друдуин, хръта на Грайд, син на Ери.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не тя се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Единственият ремък на света, с който можеш да вържеш хръта Друдуин, е ремъкът на Корс Стоте нокти.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Единственият нашийник на света, на който можеш да прикачиш ремъка, е нашийникът на Канхастир Стоте лапи.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Трябва да се сдобиеш с веригата на Килид Стоте хватки и да я прикачиш на нашийника наедно с ремъка.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Единственият ловец на света, който е способен да води този хрът, е Мабон, син на Модрон. А той е бил откраднат, три дена след като майка му го е родила, и не се знае къде се намира и каква е съдбата му, дали е жив или мъртъв.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. За да тръгне Мабон на лов за Турх Труит, трябва да е възседнал Гуин Сиво-кафявата грива, коня вихрогон на Гуеду. Но по своя воля той не ще ти го даде, а насила не можеш да му го вземеш.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. За да откриеш Мабон — а никой не знае къде се намира той, — трябва първо да освободиш неговия роднина Айдойл, син на Айр: той му е първи братовчед и не ще се спре, докато не го намери.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Трябва да склониш с вас да тръгне и Гарселит Ирландеца. Той е най-добрият ловец на Ирландия и без него никога не ще заловите Турх Труит.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. От брадата на Дилус Дългобрадия трябва да сплетеш ремък за две хрътки. За да бъде ремъкът здрав, брадата му трябва да се оскубе с дървени щипци и той трябва да е жив, когато го скубете. Но докато е жив, той никому не ще позволи да направи това, а ако го убиеш, брадата му ще стане чуплива и за нищо не ще ти послужи.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Единственият ловец на света, който е способен да води двете хрътки, е Кънедир Дивия, син на Хетун Прокажения, тъй като е девет пъти по-див и от най-дивия див звяр в планината. Него никога не ще склониш да тръгне с теб на лов и аз не ще ти дам дъщеря си за жена.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Никога не ще сполучите да повалите Турх Труит, ако Гуин, син на Нуд, не участвува в лова. За да спаси белия свят от погибел, господ е вселил в него всички зли духове на Анун и затова не може да напусне подземното царство.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Единственият кон на света, с който Гуин може да тръгне на лов за Турх Труит, е Ду, враният кон на Моро Ойрведауг.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Без помощта на Гуиленхин, краля на Франция, никога не ще сполучите да повалите Турх Труит. А на един крал не подобава току-така да

изоставя кралството си и той за нищо на света не ще склони да дойде тука.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Турх Труин не ще бъде повален, ако в лова не участвува синът на Алун Дъвед. Той е много вещ ловец и знае кога да насъска кучетата.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Турх Труит не ще бъде повален, ако в лова не участвуват и двете хрътки Анед и Айтлем. Бързи като бесен вихър са те и винаги убиват звяра, по който са насъскани.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Артур и неговите ловци също трябва да участвуват в лова на Турх Труит. Но той е велик мъж и подир тебе не ще да тръгне — освен това е и мой васал.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Турх Труит не ще бъде повален, ако в лова не участвуват и Булх, и Къвулх, и Съвулх — все синове на Килид Къвулх и внуци на Кледив Дивулх. Трите им щита са три сияйни светлика, трите им копия — три островърхи остреца, а трите им меча — три сеещи смърт резеца. С тях трябва да са и трите им хрътки, Глас, Глесъг и Глайсад; и трите им коня, Кал, Куал и Кавал; и трите им жени, Хуирдъдуг, Другдъдуг и Луирдъдуг; и трите им магъосници. Ох, Гарим и Диасбад; и трите им дъщери, Лухед, Найед и Айсъед; и трите им прислужнички, Друг, Гуайт и Гуайтав Ол. Когато тримата мъже надуют своите рогове, а останалите викнат и завият, ще се вдигне такъв страхотен шум, че ако ще и небето да се сгромоляса на земята, пак никой не ще забележи.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Трябва да отнемеш меча на Урнах Великана. Той знае, че може да бъде

убит само с този меч, тъй че за нищо на света, дори и срещу злато не ще ти го отстъпи — а насила не можеш му го вземеш.

— Лесно ще се справя и с тази ти заръка, при все че не ти се вярва.

— Дори и да се справиш с тази, със следващата не ще можеш. Без сън и почивка ще трябва да бродиш из света, докато изпълниш всичките ми заръки. Но каквото и да правиш, нищо не ще постигнеш и дъщеря ми никога не ще стане твоя жена.

— И коне ще си намеря, и верни рицари, които да ме съпътствуват, а с помощта на моя крал и родственик Артур ще се справя с всички твои заръки. И дъщеря ти ще стане моя жена, а ти ще трябва да се простиш с живота си.

— Сега вече можеш да тръгваш. Не бери грижа нито за сватбената трапеза, нито за булчинската премяна на дъщеря ми. Когато изпълниш всичко, което поисках от тебе, ще ти дам дъщеря си за жена.

Още същия ден тръгнаха на път и вървяха до заник-слънце, когато съгледаха яките каменни стени на огромен замък, подобен на който не бяха виждали по цял свят. Откъм замъка се зададе един черен на лице мъж, а на ръст три пъти по-висок и от най-високия сред тях.

— Откъде идеш, друже? — попитаха го те.

— От замъка, дето се вижда ей там.

— А чий е този замък?

— По-глупав въпрос не бях чувал! Че има ли човек на света, който да не знае чий е този замък? Той принадлежи на Урнх Великана.

— А как посрещат гости и пътници отдалече, ако помолят за подслон?

— Господ да ти е на помощ, рицарю! Досега никой не се е измъквал жив оттам. И никого не пускат вътре, освен ако не е някой изкусен майстор.

Продължиха нататък и спряха пред вратите. Гурхир Тълкувателя се провикна:

— Има ли тука вратар?

— Има, има! А ти, дето задаваш такива въпроси, дано дълго не носиш глава на раменете си!

— Отвори вратата.

— Няма да я отворя.

— А защо?

— Месото вече е нарязано, чашите са пълни с вино и на трапезата на Урнах са се събрали доста гости. И повече на никого не ще отворя тази вечер, освен ако не пристигне някой изкусен майстор.

— Аз съм такъв майстор, вратарю — рече му Кай.

— Какво умееш да правиш?

— Цял свят ме знае — старите мечове светват като нови в моите ръце.

— Ще отида да доложам на Урнах Великана за тебе и ще ти донеса неговия отговор.

Вратарят влезе вътре.

— Каква вест ми носиш? — попита го Урнах Великана.

— Пристигнаха едни люде и искат да ги пуснат в замъка.

— Пита ли ги дали между тях има изкусни майстори?

— Питах ги и един от тях се кълне, че умее да връща блясъка на стари мечове.

— Тъкмо от такъв имам нужда. Отдавна търся някой, който да лъсне мечаме, но все не намирах. Щом казва, че е изкусен майстор, пусни го да влезе.

Вратарят се върна и отвори само на Кай. Той влезе в залата, поздрави Урнах Великана и седна на поставения пред него стол.

— Вярно ли е, друже, това, което си казал — попита го Урнах. — Че можеш да връщаш блясъка на стари мечове?

— Да, вярно е — отвърна Кай.

Донесоха мечаме на Урнах и Кай измъкна изпод мишницата си своя брус на черни и бели ивици.

— А дръжката черна ли я искаш, или бяла?

— Ти реши как ще е по-добре — все едно че мечът е твой.

Излъска половината острие от едната страна и му го подаде.

— Тъй харесва ли ти?

— Бих дал всичко най-мило на света, ако можеше целият да лъсне така. Грехота е такъв изкусен майстор като тебе да си няма другар, който да му помага в работата.

— Не ме мисли, господарю. Имам си аз другар, макар и да не владее моето изкуство.

— Кой е той?

— Заповядайте на вратаря да му отключи, а аз ще му кажа по какво да го познае: железният връх на копието му излита като стрела, светкавично поражява врага и след това се връща на мястото си на дръжката.

Отвориха вратата и Бедуир влезе вътре. Кай каза:

— Сега ще видите какъв чуден майстор е Бедуир, при все че не владее моето изкуство.

През това време онези, които останаха отвън, обмислиха какво да сторят. И когато Кай и Бедуир влязоха вътре, един млад момък — синът на овчаря Кустенин — също успя да се промъкне в замъка. Той и другарите му, които го следваха по петите, прехвърлиха трите реда крепостни стени с такава лекота, сякаш това за тях беше най-лесното нещо на света, и попаднаха във вътрешния двор. Тогава другарите на сина на Кустенин казаха:

— Този момък е най-добрият воин на света: отсега нататък ще се нарича Горай — „най-добрия“ — син на Кустенин.

След това се пръснаха по обиталищата наоколо и преди великанът да ги усети, избиха всички хора, които живееха в тях.

През това време Кай излъска целия меч и го подаде на Урнах Великана под предлог, че иска да чуе дали е останал доволен от работата му.

— Добра работа свърши, много ми се нрави — похвали го той.

— Причината мечът ти да почернява — рече му Кай — е в неговата ножница. Дай и нея да почистя — ще стане като нова.

Кай пое ножницата с едната си ръка, а в другата стисна меч. След това пристъпи към великана и застана до него и когато всички очакваха да пхне меч в ножницата, го стовари върху главата на великана и с един удар я отсече. После всички наедно опустошиха замъка и отнесоха със себе си всичките му богатства. Завърнаха се в двора на крал Артур точно една година след като го бяха напуснали и донесоха със себе си и меч на Урнах Великана.

Разправиха на Артур всичките си преживелици и той каза:

— Коя от всички тези заръки да изпълним най-напред?

— Най-добре ще е — отвърнаха те — първо да издирим Мабон, син на Модрон. Но ако искаме да го открием, трябва преди това да

намерим братовчед му Айдойл, син на Айр.

Артур се изправи и заедно с воините на Британския остров тръгна да търси Айдойл. Спряха под крепостните стени на замъка на Глини — тук беше затворен онзи, когото диреха. Глини застана на високия зид и оттам извика на Артур:

— Какво още искаш от мене, че и на тази каменна чука не ме оставяш на мира? Бял ден не съм видял тука, ни жито си имам, ни овес. Достатъчно се мъча и без злините, които си дошъл да ми сториш!

— Не идвам при тебе, за да ти навредя — отвърна Артур. — Искам само да освободиш затворника, когото държиш в крепостта.

— Не съм длъжен да го давам на когото и да е, но на тебе ще ти го дам. Освен това винаги можеш да разчиташ на моята помощ и подкрепа.

Тогаво воините се обърнаха към Артур със следните думи:

— Господарю — рекоха му те, — върни се вече в своя замък. Не ти подобава да се занимаваш редом с нас с такива малоценни дела като тези, които ни предстоят.

— Ти, Гурхир — каза Артур, — трябва да участвуваш в диренето на Мабон, защото знаеш всички езици на земята, а и речта на повечето птици и зверове разбираш; Редно е и ти, Айдойл, да тръгнеш с моите воители, защото този, когото дирим, е твой първи братовчед, а що се отнася до вас, Кай и Бедуир, уверен съм, че щом вие тръгнете да търсите нещо, непременно ще го намерите. И така, вървете и открийте този човек!

Тръгнаха те на път и отидоха при Стария кос от Килгури.

— Кажи ми, за бога — попита го Гурхир, — чувал ли си нещо за Мабон, син на Модрон, който е бил откраднат от майка си, както си е спял до нея, на третата нощ след като се е родил?

Косът каза:

— Когато за пръв път дойдох тука — тогава бях още съвсем малък, — на това място намерих една ковашка наковалня. Оттогава никой не я е използвал за работа, само аз си я почуквам с клюн всяка вечер. Днес от нея е останало само едно парченце, голямо колкото орех. Но господ да ме убие, ако съм чувал нещо за човека, когото дирите. Все пак, щом сте пратеници на Артур, за мен е въпрос на дълг и чест да ви помогна. Знаем едно животно, което бог е сътворил преди мене — ще ви заведе при него.

Отидоха до мястото, където живееше Еленът от Редънвре.

— Ние сме пратеници на Артур — рекоха му те — и идваме при тебе, защото не знаем на света да има по-старо животно от тебе. Кажни ни, чувал ли си нещо за Мабон, син на Модрон, който е бил откраднат от майка си на третата нощ, след като се е родил?

Еленът каза:

— Когато за пръв път дойдох тука, рогата ми бяха едвам наболи, а в цялата околност нямаше ни едно дърво — само един дъб-младок се виждаше тъдява. Сетне той израсна, стана огромен клонест дъб и накрая грохна от старост — днес от него е останал само червеният му дънер. И през всичките тези години все тука си живея, но нищо не съм чувал за човека, когото дирите. Все пак, тъй като сте пратеници на Артур, ще ви заведа при едно животно, което бог е сътворил преди мене.

И той ги съпроводи до мястото, където живееше Бухалът от Кум Каулуид.

— Това са пратеници на Артур — рече му той. — Искат да знаят дали си чувал нещо за Мабон, син на Модрон, който е бил откраднат от майка си на третата нощ, след като се е родил.

— Ако знаех нещо, щях да ви кажа. Когато за пръв път дойдох тука, просторната долина пред вас беше покрита с гъсти гори. По едно време тук се заселиха хора и ги унищожиха. Сетне гората отново израсна, а тази, която сега виждате, е третата, откакто съм дошъл. Годиците и мен не пожалиха — крилете ми почти са оголели. Но до ден-днешен нищо не съм чувал за човека, когото дирите. Все пак, щом сте пратеници на Артур, ще ви покажа пътя до мястото, където живее най-старото животно на света — Орелът от Гуернабуи. Много земи е виждал той и много знае.

Когато пристигнаха, Гухир каза:

— Ние сме пратеници на Артур и идваме при тебе да те питаме дали си чувал нещо за Мабон, син на Модрон, който е бил откраднат от майка си на третата нощ, след като се е родил.

Орелът каза:

— Живея тук от много, много години. Когато за пръв път дойдох тука, на това място имаше една скала — толкова висока, че от върха й всяка вечер почуквах с клюн звездите. Сега тя се издига едва на педя от земята. Оттогава до ден-днешен все тука живея, но нищо не съм

чувал за този, когото дирите. Но си спомням, че веднъж бях излязъл да си търся храна и стигнах чак до Лин Лиу. Съгледах една огромна съомга и впих нокти в нея, като си мислех, че съм си намерил храна за много дни напред. Но тя ме повлече надолу към морските дълбини и едва успях да се откопча и спася живота си. Тогава поведох всички свои събрата и се върнах, решен да я открия и убия. Но тя проводи пратеници и помоли за мир, а сетне сама дойде при мене, за да извадя петдесет тризъбеца от гърба ѝ. Ако и тя не знае нищо за онзи човек, никой друг няма да знае. Аз сам ще тръгна с вас и ще ви заведа при нея.

Стигнаха до мястото, където живееше Съомгата от Лин Лиу.

— Доведох при тебе пратениците на Артур — рече ѝ Орелът. — Искат да те питат дали си чувала нещо за Мабон, син на Модрон, който бил откраднат от майка си на третата нощ, след като се е родил.

— Това, което зная, ще кажа и на вас. С всеки прилив поемам нагоре по течението на реката и стигам до стените на Кайр Лою. В този замък е затворен един човек, чиито мъки и страдания нямат равни на света. Ако искате сами да се убедите, нека двама от вас се качат на раменете ми и аз ще ги заведа дотам.

Кай и Гурхир седнаха на раменете на съомгата и тя ги понесе към замъка. Спряха под крепостните стени и веднага дочуха жалните вопли и стенания на затворника, които се носеха откъм далечния край на замъка.

— Кой си ти, злочестнико, дето с риданията си огласяш този каменен дом? — провикна се Гурхир.

— Това съм аз, Мабон, син на Модрон, добри човече. И как да не ридая, като съм жив погребан в тази тъмница! С нищо не могат да се сравнят страданията ми през всичките тези дни, прекарани в затворническата килия. Дори пленничеството на Люд Среброръкия и Грайд, син на Ери, не е било по-мъчително от моето.

— Кажи ни как да ти възвърнем свободата: можем ли да я откупим със злато, сребро или други скъпоценности, или трябва да я извоюваме с оръжие в ръка?

— Ако искате да ме видите свободен, трябва да влезете в бой с врага.

Тогава те се завърнаха при Артур, който ги очакваше в своя замък, и му казаха къде е затворен Мабон, син на Модрон. Артур свика

рицарите на кралството и ги поведе към Кайр Лою. Кай и Бедуир се качиха на гърба на рибата и докато Артуровите воители се опитваха да превземат замъка с пристъп, Кай прехвърли крепостните стени, метна затворника върху плещите си и го изнесе навън, като ни за миг не спря да се бие с врага. И Артур пое обратно към своето кралство, придружен от вече свободния Мабон.

— Коя от останалите заръки да изпълним най-напред? — попита Артур.

— Най-добре ще е да се сдобием с двете рожби на кучката Ръми.

— Знае ли някой къде се намира тя?

— Трябва да е в Абер Дай Гледив — отвърна един от рицарите.

Артур се отправи натам и спря пред дома на Трингад.

— Знаеш ли — попита го той — дали Ръми се е появявала по тези места и какъв образ е приела сега?

— Преобразила се е във вълчица — отвърна той — и броди наоколо с двете си рожби. През ден, през два отмъква някое добиче от стадата ми. Крие се в една пещера в Абер Кледив.

Всички потеглиха нататък: Артур се качи на кораба си Пръдуен и тръгна по море, а останалите — по суша. По този начин успяха да я обградят заедно с двете ѝ рожби и да ги заловят, като преди това господ им възвърна истинския образ. След това воините на Артур се пръснаха и един по един, двама по двама се върнаха по домовете си.

Един ден, когато пътят му минаваше през една планина, Гуитир, син на Грайдаул, дочу горестни вопли и стенания и веднага се втурна натам, откъдето идваха. Като видя какво става, измъкна меча си и изравни горящия мравуняк със земята, и по такъв начин спаси мравките от огъня.

— Господ да те поживи, друже — рекоха му те. — Не ще забравим доброто ти дело — ще ти се притечем на помощ тогава, когато никой друг не може да ти помогне.

Същите тези мравки след време събраха деветте крини ленено семе — това беше една от заръките, които Кулхух трябваше да изпълни по волята на Ъсбададен, властелина на великаните, — тъй че ни едно зрънце не остана в земята: последното го донесе една окуцяла мравка малко преди да мръкне.

Веднъж Кай и Бедуир бяха седнали да си починат навръх Пумлумон в Карн Гуилатир. Духаше страшен вятър. По едно време се огледаха и що да видят: някъде далеч на юг от мястото, където бяха спрели, се издигаше гъст пушек, но вятърът не го отвяваше настрана.

— Кълна се в десницата на приятеля си — каза Кай, — че някой воин е запалил огън там.

Потеглиха бързо нататък, но като приближиха и видяха, че Дилус Дългобрадия пърли един глиган, се спряха: знаеше се, че е твърде могъщ воин, най-могъщият, когото някога Артур бе обръщал в бягство.

— Познаваш ли го? — попита Бедуир.

— Познавам го — отвърна Кай. — Това е Дилус Дългобрадия, човекът, от чиято брада трябва да сплетем ремъка на Друдуин, хръта на Грайд, син на Ери. Но за да е здрав ремъкът, брадата му трябва да се оскубе с дървени щипци, и то докато е жив — иначе ще стане чуплива.

— Как да постъпим тогава? — попита Бедуир.

— Най-добре ще е — отвърна Кай — да изчакаме, докато си напълни търбуха. След това ще легне да спи.

Докато онзи се хранеше, двамата се заловиха за работа и измайсториха дървени щипци. Когато се увериха, че е заспал, Кай изкопа една огромна яма под краката му и като му нанесе един страхотен удар, го натика в нея. След това го затиснаха и с помощта на щипците до косъм изскубаха брадата му. Щом свършиха тази работа, веднага го убиха.

Тогава двамата другари се отправиха към Кели Уиг в Корнуол, като със себе си взеха и ремъка, сплетен от брадата на Дилус Дългобрадия. Когато пристигнаха, Кай го предаде на Артур; и в този момент Артур запя следната песничка:

*Кай сплете ремък
от брадата на Дилус.
Но ако беше жив,
щеше да ти види сметката.*

Като чу това, Кай много се разгневи и воините на Острова трябваше да положат големи усилия, за да го помирят с Артур. Но Кай

не забрави обидата и цял живот не му прости: дори и в най-тежкия му час, когато воините му бяха избити, не му се притече на помощ.

След това Артур каза:

— Коя от останалите заръки да изпълним най-напред?

— Най-добре ще е да се сдобием с Друдун, хръта на Грайд, син на Ери.

Някое време преди това Крайдълад, дъщерята на Люд Среброръкия, се задоми с Гуитир, син на Грайдаул. Но още преди да сподели брачното ложе с него, пристигна Гуин, син на Нуд, и насила я отведе със себе си. Гуитир, син на Грайдаул, събра войска и отвори война против него. Но Гуин успя да го победи и взе в плен Грайд, син на Ери, Глинай, син на Таран, и Гургуст Полуголия заедно със сина му Дъвнарт, и още Пен, син на Нетауг, и Нуитон, и сина му Къледир Дивия. След това уби Нуитон, извади сърцето му и накара Къледир да изяде сърцето на баща си; след всичко това Къледир полудя. Артур научи какво се бе случило и се отправи на север. Извика Гуин, син на Нуд, при себе си и му заповяда да освободи пленените рицари; сетне предума Гуин, син на Нуд, и Гуитир, син на Грайдаул, да се помирят; и накрая, за да спрат всички разпри, повели: девойката да се върне в бащината къща и никой повече да не я безпокои; всяка година, дорде свят светува, в първия ден на месец май Гуин и Гуитир да се срещат в личен бой; и този от тях, който излезе победител в деня на страшния съд, ще вземе девойката за жена.

И след като сдобри по този начин двамата благородници, Артур се сдоби със Сиво-кафявата грива, коня вихрогон на Гуеду, и с ремъка на Корс Стоте лапи.

След това Артур, придружен от Мабон, син на Мелт, и Гуаре Златокосия, се отправи към Лъдау, за да вземе от Глътвир Ледеуиг двете кучета. Като се сдоби с тях, Артур заедно с Одгар, син на ирландския крал Айд, пое към западните области на Ирландия, за да се сдобие с Гурги Севери. След това Артур отиде на север и улови Къледир Дивия. Ловът на Тъсгитъруин Големия глиган можеше вече да започва. Мабон, син на Мелт, поведе двете кучета на Глътвир Ледеуиг

и Друдун, хръта на Грайд, син на Ери. Артур взе в ръка кучето си Кавал и зае мястото си начело на дружината. Каду от Пръдайн възседна Ламрай, кобилата на Артур, и пръв застигна глигана и го принуди да спре. Тогава Каду от Пръдайн се въоръжи с една бойна секира и като се хвърли смело и неустрашимо срещу него, с един удар разцепи главата му на две и изтръгна бивния зъб от устата му. И стана тъй, че глиганът бе повален не от онези кучета, които Ъсбададен посочи на Кулхух, а от Кавал — кучето на Артур.

След като убиха Ъсгитъртин Големия глиган, Артур и рицарите му отидоха в Кели Уиг в Корнуол. Оттам той изпрати Мену, син на Тайргуайд, да провери дали Турх Труит все още държи гребена и ножиците между двете си уши — под достойнството му беше да тръгне да го преследва, ако тези ценни вещи не бяха у него. Мену се запъти към Ирландия — знаеше се, че глиганът е там, тъй като вече бе опустошил една трета от страната. Успя да ги открие — него и малките му — в Есгайр Ойрвел в Ирландия. Тогава Мену взе образа на птица, кацна над леговището му и се опита да отмъкне една от ценните вещи. Но нищо не успя да постигне и в ноктите му остана само един косъм от четината му. Глиганът се изправи, отръска могъщата си снага и няколко капки от отровата му попаднаха върху Мену. Отвориха му се рани, които никога не заздравяха.

След това Артур провади пратеник при Одгар, син на ирландския крал Айд, и го помоли да му даде казана на Диурнах Ирландеца, неговия надзирател. Одгар се опита да го склони да изпълни желанието на краля, но онзи отказа.

— Ей богу — рече той, — дори само един поглед да иска да хвърли върху него, пак не ще му го дам!

И пратеникът на Артур се върна от Ирландия с празни ръце. Тогава Артур взе със себе си неколцина рицари, качи се на кораба си Пръдуен и потегли за Ирландия. Щом пристигнаха, се отправиха към дома на Диурнах Ирландеца. Воините на Одгар се впечатлиха от голямата им сила и юначност. След богатия пир в тяхна чест Артур настоя да получи казана. Онзи отвърна, че ако е имал намерение да го

дава на някого, щял е да го даде още когато Одгар, кралят на Ирландия, го е помолил. Като стана ясно, че им отказва, Бедуир се изправи, грабна казана и го метна на гърба на Артуровия слуга Хъгуид, който беше едноутробен брат на Какамури, друг слуга на Артур. Негово задължение беше винаги да носи казана на Артур и да кладе огън под него. Ленлауг Ирландеца хвана меча Каледвулх, завъртя го над главата си и срази Диурнах Ирландеца и всички негови воители. Тогава пристигнаха ирландските войски и влязоха в бой с тях, но Артур и рицарите му ги разбиха и обърнаха в безредно бягство. След това пред очите им се качиха на кораба и отнесоха със себе си казана, пълен със съкровищата на Ирландия. Хвърлиха котва в Порт Кердин в Дъвед, близо до дома на Луидай, син на Кел Койд.

И тогава Артур свика под знамената цялото войнство на трите британски кралства и на трите съседни острова, цялото войнство на Франция и Бретан, и Нормандия; събра и всички най-хубави кучета и отбрани коне. И поведе всички тези войски към Ирландия. Като го видяха, че иде, ирландците изтръпнаха от ужас и затова, щом стъпи на брега, при него се явиха отците-светители на Ирландия и го замолиха да вземе страната под своя закрила. Артур им обеща своята закрила и те го благословиха. Тогава към него се присъединиха и войските на Ирландия и в знак на почит и уважение устройоха богат пир в негова чест. След това Артур потегли към Есгайр Ойрвел в Ирландия, където се намираше леговището на Турх Труит и седемте му дивни прасета. Заобиколиха го от всички страни и насъскаха кучетата по него. До вечерта на този ден ирландците се сражаваха с Турх Труит, но той успя да ги надвие и опустоши една от петте области на Ирландия. На другия ден в бой с него влязоха и Артуровите воители, но и те трябваше да отстъпят, след като дадоха много жертви. На третия ден сам крал Артур влезе в бой с него. Девет дни и девет ноци продължи битката му с него, но успя да повали всичко на всичко едно от неговите прасета. Воините му го попитаха каква е историята на този глиган и той им каза:

— Някога е бил крал, но заради многото му грехове господ го е преобразил в глиган.

Тогава Артур проводи при него Гурхир Тълкувателя, за да му каже, че иска да преговаря с него. Гурхир прие образа на птица и кацна над леговището на Турх Труит и седемте му прасета.

— Моля те — рече му той, — в името на Онзи, който ти придаде този образ, те моля, нека един от вас дойде да преговаря с Артур.

Отвърна му Гругин Сребърната четина. Космите на козината му бяха като сребърни бодли и човек можеше да проследи пътя му през гори и поляни по блясъка на четината му. Ето какво отговори Гругин:

— Кълнем се в Онзи, който ни придаде този образ, че нито ще преговаряме с Артур, нито искаме да имаме нещо общо с него. Господ ни осъди на достатъчно големи мъки, като ни преобрази в глигани — защо и вие ни преследвате?

— Чуйте какво ще ви кажа: Артур ще се бие с вас, докато не получи гребена, бръснача и ножиците, които Турх Труит държи между двете си уши!

Гругин каза:

— Докато е жив, той на никого не ще даде тези скъпоценни вещи! А утре сутринта ще се махнем оттука и ще отидем във владенията на Артур, и ще унищожим всичко, което срещнем по пътя си.

И те тръгнаха по море към Уелс. Артур и войните му заедно с конете и кучетата се качиха на Пръдуен и само след миг ги съзряха, че слизат на брега при Порт Клайс в Дъвед. Същата вечер Артур стигна до Мъниу. На сутринта му съобщиха, че глиганите са минали наблизо, и той тръгна след тях. Настигна ги тъкмо когато унищожаваша стадата на Кънуас Куръвагил, като преди това бяха вече успели да избият хора и животни в Дай Гледив.

Щом видя, че Артур пристига, Турх Труит побягна към Преселай. Артур също потегли натам със събраните от цял свят войски и като пристигнаха, изпрати войните си в бой с него. Рицарите му се разположиха от двете страни на Нъвер: от едната застанаха Ели и Трахмир, който водеше Друдун, хръта на Грайд, син на Ери, и Гуартегид, син на Кау, който водеше двете кучета на Глътвир Ледеуиг, и Бедуир с Кавал, кучето на Артур; от другата страна бяха тримата сина на Кледив Дивулх — все воители, прославили се при битката с Ъсгитъруин Големия глиган. Но Турх Труит успя да се измъкне от Глин Нъвер и пое към Кум Керуин, където даде решителен отпор на преследвачите си. Тук той повали четирима юначни рицари на Артур: Гуартегид, син на Кау, Тарауг от Алт Клуид, Райдун, син на Ели Адвер, и Игван Щедрия. След като погуби тези воители, той отново влезе в

бой и повали Гуидре, син на Артур, Гарселит Ирландеца, Глеу, син на Ъсгауд, и Исгауин, син на Банон. Но в тази битка и той самият беше ранен.

На другата сутрин, щом пукна зората, част от преследващите го воители го настигнаха и в завързалата се битка той успя да повали Хуандау, Гогигур и Пенпингон, тримата слуги на Глеулуид Желязната десница, който все едно че остана без ни един слуга, защото последният, Лайсгъмин Ленивеца, както личи от името му, за нищо не го биваше. Освен тези паднаха още много убити, сред които и Гулъдин Първомайстора, най-добрият зидар на Артур. Следващата битка между Артуровите воители и глигана стана при Пелуняуг: тук загинаха Мадауг, син на Тайтион, Гуин, син на Трингад, син на Найед и Айриаун Пенлоран. Оттук Турх Труит отиде в Абер Тъуи, където отново влезе в бой с тях и уби Кънлас, син на Кънан, и Гуиленхин, краля на Франция. След това се отправи към Глин Ъстун и тук ловците и кучетата изгубиха следите му.

Артур извика Гуин, син на Нуд, при себе си и го попита дали знае къде се крие Турх Труит. Онзи отвърна, че не знае. Като чува това, ловците се вдигнаха и тръгнаха подир младите глигани. Но като стигнаха в Дъфрин Лъхур, срещу тях изскочиха Гругин Сребърната четина и Луидауг Кръвожадния и до крак избиха всички ловци: с изключение на един, никой не успя да се спаси. Тогава Артур поведе войските си към мястото, където се криеха Гругин и Луидауг и насъска по тях всички кучета, за които стана дума. Турх Труит не бе виждал синовете си, откакто прекосиха Ирландско море, но когато чу всичкия този шум и лая на кучетата, побърза да им се притече на помощ. От всички страни върху него се нахвърлиха хора и кучета и той трябваше да положи огромни усилия, за да се добере до Мънид Аману; тук той загуби един от синовете си. Отново се разрази люта битка и в тази схватка на живот и смърт беше убит Турх Лауин. След това загина още един от синовете му — глиганът на име Гуис. Тогава той реши да отстъпи към Дъфрин Аману; тук паднаха убити Бану и Бенуиг. От всичките му синове само двама успяха да се измъкнат живи от това място — Гругин Сребърната четина и Луидауг Кръвожадния. Оттук отидоха в Лух Еуин, но Артур отново ги настигна. Турх Труит влезе в бой с преследвачите си и погуби Ехел Голямата кълка и Аруили, син на Гуидауг Гуир, и още много воители и кучета. След това се отправиха към

Лух Тауи. На това място Гругин Сребърната четина се раздели с тях и продължи сам към Дин Тъуи. Артур, придружен от Ели и Трахмир и голяма група воители, се насочи към Кередигяун и го настигна при Гарт Гругин. И тук, заобиколен от всички страни, Гругин беше повален; но преди да загине, успя да повали Рудвю Рис и още много воители. А Луидауг се отправи към Ъстрад Иу, където беше посрещнат от войските на Лъдау. Влезе в бой с тях и уби Хир Пайсауг, краля на Лъдау, както и вуйчовците на Артур Лъгадруд Емис и Гурводу. Но и той самият беше убит.

След това Турх Труит се премести някъде между Тауи и Еуиас. Тогава Артур заповяда на Корнуол и Девон да се явят с войските си при устието на Севърн и когато се срещнаха, се обърна към воитите на Острова със следните думи:

— Турх Труит погуби много мои рицари. Кълна се в честта си, че докато съм жив, не ще му позволя да стъпи в Корнуол. Реших повече да не го преследвам — тук ще бъде решителната битка. Нека всеки от вас изпълни своя дълг.

По негов съвет в Еуиас бяха изпратени отряд конници заедно с най-отбраните кучета на Острова и те принудиха Турх Труит да се върне при Севърн. Тук го посрещнаха най-юначните и изпитани воители на Острова и с върховни усилия сполучиха да го натикат в реката. Тогава Мабон, син на Модрон, възседна Гуин Сиво-кафявата грива, коня вихрогон на Гуеду, и се хвърли след него в Севърн; редом с него бяха и Горай, син на Кустенин, и Мену, син на Тайргуайд. Артур и юначните британски рицари също връхлетяха върху него. Настъпиха и Осла с Големия меч, и Манауидан, син на Лир, и Какамури, слугата на Артур, и Туингели, и отвсякъде го обградиха. След това го сграбчиха здраво за краката и го катурнаха с главата надолу в реката. Тогава Мабон, син на Модрон, пришпори коня си и взе бръснача на Турх Труит. В същото време Къледир Дивия скочи с коня си в Севърн и измъкна ножиците. Но преди да успеят да вземат гребена, Турх Труит стъпи на краката си и щом се намери на твърдия бряг, търти да бяга: сега вече ни куче, ни човек, ни кон можеше да го настигне и той стигна до Корнуол. На всичкото отгоре, сякаш не им стигаха другите нещастия, двама души се удавиха в реката. Първият отиде на дъното, повлечен от два воденични камъка; вторият беше Осла с Дългия нож — докато бързаше да догони глигана, мечът му изпадна от ножницата

и тя се напълни с вода, и толкова натежа, че колкото и да се мъчиха да го измъкнат навън, тя го повлече след себе си на дъното.

След това Артур тръгна с войските си след Турх Труит и в Корнуол отново се сблъска с него. Но в битката за гребена дадоха толкова много жертви, че дотогавашните загуби изглеждаха нищожни. Все пак с цената на огромни жертви гребенът най-сетне беше отвоюван. След това го прогониха от Корнуол и го натикаха в морето. Оттогава никой нищо не е чувал за него, нито се знае къде пропаднаха Анед и Айтлем, които тръгнаха с него. А Артур се отправи към Кели Уиг в Корнуол, за да се измие и отпочине след изнурителния бой.

— Остана ли някоя заръка, която да не сме изпълнили? — попита Артур.

— Още една има — отвърна един от неговите рицари, — трябва да се сдобием с кръвта на Черната вещица, дъщеря на Бялата вещица: бърлогата ѝ се намира в Долината на скръбта сред планините на пъкъла.

Артур потегли на север и стигна до пещерата на старата магьосница. Гуин, син на Нуд, и Гуитир, син на Грайдаул, го посъветваха да прати Какамура и брат му Хъгуид в бой с Черната вещица. Но като влязоха в пещерата, тя протегна ръка, сграбчи Хъгуид за косата, събори го на земята и се метна върху него. За да освободи брат си, Какамури я хвана за косата и я хвърли на земята. Тогава тя се нахвърли и върху него и като ги натупа и двамата и взе оръжието им, ги изхвърли навън, крещящи и врещящи от срам и болка. Артур много се разлюти, като видя слугите си пребити до смърт, и понечи сам да се втурне в пещерата. Но Гуин и Гуитир му рекоха:

— Не ти подобава, кралю, да мериш сили с една стара вещица, а и нас ще посрамиш. По-добре прати Дългия Армен и Дългия Айдил да се бият с нея.

И той им заповяда да влязат вътре. Но ако първите двама зле си изпатиха, то тези двамата си изпатиха още по-лошо; и ако не беше Ламрай, кобилата на Артур, на която натовариха и четиримата, един бог знае как щяха да се върнат обратно. И тогава сам Артур се изправи на входа на пещерата, замахна с ножа си Карнуенан и удари вещицата право в корема, и я разсече на две. А Каду от Пръдайн източил кръвта ѝ и я съхрани.

След като изпълниха всички заръки, Кулхух и Горай, син на Кустенин, придружени от ония, които имаха зъб на Ъсбададен, властелина на великаните, се отправиха към неговия замък. Когато пристигнаха, Каду от Пръдайн така хубаво го обръсна, че смъкна и цялата кожа на лицето му, заедно с двете му уши.

— Доволен ли си от бръсненето, друже? — попита го Кулхух.

— Няма що, доволен съм — отвърна той.

— А сега даваш ли ми дъщеря си?

— Давам я — рече той. — Но няма нужда да ми благодариш, защото ако не беше Артур да ти помогне, никога нямаше да я получиш. Ако зависеше от мене, и сега нямаше да ти я дам. А сега е време вече да се простя с живота си.

При тези думи Горай, син на Кустенин го хвана за косата и го повлече след себе си към могилата, където му отсече главата и я набучи на кола на крепостната стена. След това се настани в замъка и пое управлението на страната.

Същата вечер Кулхух се събра с Олуен и живя с нея до края на дните си. А воините на Артур един по един се пръснаха и се върнаха по родните си места.

Ето по какъв начин успя Кулхух да спечели Олуен, дъщерята на Ъсбададен, властелина на великаните.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.